

ning, for 1920, oplyses, at Sparernes Indlaan er godt $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr., fordelt paa 13 229 Sparere. Den ærede Ordfører har Ret i, at Statstilskuddet i alle disse Aar har udgjort 8 000 Kr. aarligt; og det er en selv-sagt Ting, at et Statstilskud paa 8 000 Kr., som maaske oprindeligt, da Indlaanet var $1\frac{1}{2}$ Mil. Kr. og Sparernes Antal 7 400, har kunnet være passende, betyder overordentlig lidt nu, da Indlaansmassen er blevet $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr. og Sparernes Tal noget over 13 000.

Det hedder om denne Bevilling, at den er givet „til Udredelse af Omkostninger ved Arbejde for Oprettelsen af nye Tyendespareforeninger og som Bidrag til Dækning af Udgifterne til Spareforeningernes Drift“. Lad mig straks sige, at jeg ønsker Formaalet udvidet til ogsaa at omfatte Tilskud til den Rente, som Sparerne faar, idet det forekommer mig, at Opsparingsbestræbelser, navnlig paa det nuværende Tidspunkt, fortjener Samfundets Støtte; de vil sikkert have Betydning ikke blot for de paagældende selv, men ogsaa for Samfundet. Der bliver en Væsenforskel, der sætter sit Præg paa de paagældende, mellem dem, som kommer i Besiddelse af en Sparekassebog, og som Lønningsdag efter Lønningsdag kan lægge et lille Beløb til Side, og saa dem, der mener, det er forsvarligt at begynde Ugen paa bar Bund — hvis de da overhovedet begynder om Mandagen og ikke holder blaa Mandag. Samfundet er ogsaa i allerhøjeste Grad interesseret i, at der lægges en lille Skilling til Side af den fortjente Løn, og jeg synes, man har Ret til at vente, at det sker. Unge Mennesker faar virkelig nu om Stunder en saadan Løn, at de godt kan lægge noget til Side — jeg skal senere oplyse, at de ogsaa har vist, at de vil gøre det —, og der bliver derved en yderligere Grund til at støtte Opsparingsbestræbelser.

Naar jeg nævner Samfundets Interesse, tænker jeg paa et bestemt Forhold. Der er som bekendt, saavel i denne Sal som ude omkring i Landet, stor Interesse for Jordspørgsmaalet, Afhjælpning af Bolignøden o. s. v. Nu lægger jeg ikke Skjul paa, at under de ret vanskelige Udsigter for Industrien, anser jeg det for det bedste, at Bolignøden afhjælpes ved Oprettelse af nye Brug paa Landet. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind herpaa. Men ligesom det for den enkelte, der overtager saadanne Brug, er af Betydning, at han er i Besiddelse af et opsparet Beløb, tillader jeg mig ogsaa at mene, at dette Moment vil kunne være vejledende for de Udvalg, der skal sigte de indkomne Ansøgninger, idet man bør fore-

trække dem, der i Aarenes Løb har vist, at de har haft Villie og Evne til at lægge noget til Side. Med stor Tilfredshed bringer jeg i Erindring, at den højtærede Landbrugsminister ved Finanslovens første Behandling netop knæsatte den Tanke, at dette var et Forhold, der skulde tages med Bedømmelsen af de Kvalifikationer, Ansøgerne var i Besiddelse af.

Naar jeg nævnte det som en Udvidelse af Formaalet, at der bør gives Støtte i Form af Rentetillæg, saa er mine Grunde dertil flere. Som bekendt gaar her i Landet en betydelig Del af Sparemidlerne til Bankerne; Bankerne giver sædvanligvis en lidt højere Indlaansrente end Sparekasserne. For at de paagældende Sparere kan faa en lige saa stor Rente, som Bankerne giver, er det derfor nødvendigt, at der gives Tillæg til Indlaansrenten. Hvis man vil sige, at det er ligegyldigt, om Pengene gaar til Bankerne — naar der da er Tale om solide Banker — eller til Sparekasserne, maa jeg gøre opmærksom paa, at dette er en Misforstaaelse, thi for at Tyendespareforeningerne skal kunne fremme deres Virksomhed paa en forsvarlig og god Maade, er det nødvendigt, at de har Forbindelse med en Sparekasse, for det første for at kunne holde Administrationsudgifterne nede paa et Minimum og dernæst for, at de paagældende Sparere kan vide, hvor de skal gaa hen, naar de senere vil stifte Hjem, bygge paa erhvervet Jord, etablere Forretning eller lignende. Saa er det nødvendigt, at de kender et Institut, hvor de kan faa de fornødne Midler til den billigst mulige Rente, og ingen vil bestride, at dette opnaas gennem Sparekasserne. Altsaa baade for at de kan faa saa høj en Indlaansrente, som der overhovedet gives for Tiden, og for at Tyendespareforeningerne kan opretholde en Forbindelse med Sparekasserne, hvorigennem de paagældende Sparere kan forvente at komme særlig i Betragtning, naar de senere skal have Laan, er det nødvendigt, at der gives Tillæg til Indlaansrenten.

At et saadant Tillæg har Betydning, vil man ogsaa kunne se af den før nævnte Beretning. Det fremgaar af denne, som alt oplyst, at der i samtlige Tyendespareforeninger indestaar godt $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og at Beløbet i de sidste 5 Aar er vokset med over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig, idet der i 1915 indestod 3,2 Mill. Kr. og i 1920 6,58 Mill. Kr. Man vil af Beretningen se, at en enkelt Tyendespareforening, nemlig den for Horsens og Omegn, i det paagældende Tidsrum er vokset med mellem 100 000 og 150 000 Kr. om Aaret og nu staar med 1 100 000 Kr. op-